

Arrest

nr. 266 908 van 18 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 oktober 2019 dient verzoeker een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Italiaanse broer, de heer M.A.. Op 24 maart 2020 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 241 348 van 23 september 2020 het beroep verwerpt.

Op 9 december 2020 dient verzoeker wederom een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Italiaanse broer, de heer M.A..

Op 30 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 mei 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.12.2020 werd ingediend door:

*Naam: M.
Voornaam: A
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1964
Geboorteplaats: Fes Medina
Identificatienummer in het Rijksregister. (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2850 BOOM*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.12.2020 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde M. A., van Italiaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 29.08.2017 met diverse in- en uitreisstempels: uit dit document blijkt dat betrokkene (minstens) sedert augustus 2017 vaak heen- en weer reisde tussen Marokko en Schengen (Frankrijk/Spanje).*
- verklaring op eer dd. 07.01.2020*
- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°xxx dd. 12.12.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 09.10.2019 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 24.03.2020. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 23.09.2020 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging. Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor: geactualiseerde geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in België, geactualiseerde

loonfiches op naam van de referentiepersoon en geactualiseerde attesten waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van de attesten geen enkele vorm van financiële steun ontvangen vanwege het OCMW te Boom.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dus nog steeds niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..
Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980:

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 24.03.2020 dat hem via aangetekend schrijven werd toegestuurd. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende had geen schorsende werking en belette betrokkene niet om niet zijn verdediging in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat vermits op hem niet de verplichting rustte om persoonlijk te verschijnen. Op 23.09.2020 werd het beroep tegen de bijlage 20 en het bevel om het grondgebied te verlaten ongegrond verklaard. Betrokkene gaf er hierna nog steeds geen gevolg aan. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar in Boom een aanvraag gezinshereniging in met zijn Italiaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 09.10.2019 werd op 24.03.2020 geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 23.09.2020 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondanks dit arrest diende betrokkene op 09.12.2020 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Op 30 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een afzonderlijk annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnummer 263 057.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 47/3, 62 en van de artikelen 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de door hem aangevoerde bepalingen en wetsartikelen. Vervolgens betoogt verzoeker dat *“Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 30/03/2021:*

- dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;
- dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: Italiaanse broer van verzoeker);
- dat verzoeker niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: Italiaanse broer);
- dat er rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- dat een risico zou bestaan op onderduiken (artikel 74/14 § 3, 1° Vreemdelingenwet);

Verder dient opgemerkt te worden dat de andere voorwaarden voor “gezinshereniging” van verzoeker met zijn Italiaanse broer door verwerende partij niet worden betwist.

Ten eerste dient verwezen te worden naar de bewoordingen zelf van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. In punt 2° van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, wordt gesteld dat verzoeker dient aan te tonen dat hij ten laste was (in het land van herkomst) en ten laste is (in België) van het gezin van de EU burger OF heeft deel uitgemaakt (in het land van herkomst) en thans (in België) deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Kortom behelst artikel 47/1, 2° concreet 2 situaties:

- 1) Verzoeker was ten laste en is ten laste van het gezin van de EU burger;
- 2) Verzoeker maakte deel uit en maakt thans deel uit van het gezin van de EU burger;

Verzoeker toont minstens aan dat zij ten laste was en nog steeds is en ook deel uitmaakte van en nog steeds deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Immers, verzoeker is de neef van een EU burger (lees: Italiaanse broer). Immers, verzoeker was in Marokko en in Italië ten laste van zijn Italiaanse broer en ook deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU burger. In essentie maakt verzoeker dus niet alleen deel uit van het gezin van de EU burger, maar is hij vooral financieel ten laste van zijn Italiaanse broer.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij in het land van herkomst ten laste was van het gezin van de EU burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoeker zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

In arrest RvV n° 225 440 dd. 30/08/2019 (https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a225440.an_.pdf - zie website RvV) staat het volgende te lezen over het gegeven ten laste te zijn in het verleden:

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Door aan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een lezing te geven die er niet in te vinden is, en schendt verwerende partij alle in het eerste middel aangehaalde bepalingen/beginselen.

In casu heeft verzoeker genoegzaam aangetoond aan de hand van objectieve stukken dat verzoeker van zijn Italiaanse broer een gezinsband heeft en van hem financieel afhankelijk is, en thans in België ook steeds samenwoont, voldoet verzoeker aan de voorwaarde ten laste te zijn van de EU-burger, zowel in het land van origine of herkomst en in België.

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet werd geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Verder dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er is in de bestreden beslissing op geen enkele redelijke en evenredige wijze toepassing gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De inhoud van artikel 74/13 werd op geen enkele wijze ernstig afdoende overwogen. Noch werd nagegaan wat de gezins- en familiale toestand of de gezondheidstoestand van verzoeker zijn om de bestreden beslissing (bevel om het grindgebied te verlaten) te nemen. Verzoeker is verblijfsgerechtigd in Italië en heeft er ook een verblijfsgerechtigd gezin (STUKKEN 2 en 4).

Er zou een risico bestaan om onder te duiken en vluchtgevaar in hoofde van verzoeker; Dit argument kan moeilijk gehandhaafd worden door verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt juist het tegenovergestelde. Verzoeker wenst zijn verblijfsdocumenten te regulariseren. Iemand die de intentie heeft onder te duiken of te ontvluchten, zou er niet eens aan denken om een verblijfsprocedure op te starten. Immers bij de opstart van een verblijfsprocedure, dient verzoeker aangetroffen te worden in zijn woonst te België. Het is juist de houding van verwerende partij die in casu de indruk wil doen uitschijnen dat verzoeker zal ontvluchten en zou onderduiken, quod non in casu. Dit argument is niet ernstig en faalt naar recht in het licht dan de in het administratief dossier aanwezige informatie.

Dat verzoeker van zijn Italiaanse broer samen in het verleden financieel afhankelijk is en nog steeds is en met zijn Italiaanse broer in België een gezin (lees: huishouden) vormt en dus deel heeft uitgemaakt en thans deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU-burger.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er dient minstens te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en artikel 47/1 juncto artikel 47/3 juncto artikel 74/13 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2 De in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht dient te worden behandeld in het kader van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, daar de bestreden weigeringsbeslissing op deze bepalingen is gestoeld.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet – bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te

vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."

Verzoeker betoogt dat hij voldoende heeft aangetoond dat hij, reeds van in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van zijn Italiaanse broer. Verzoeker stelt dat hij in Marokko en in Italië ten laste was van zijn broer en ook deel uitmaakte van het gezin van zijn broer. Bovendien woont hij in België op hetzelfde adres als zijn broer en dus vormen zij een gezinscel in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker voorbijgaat aan de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een deel van de voorgelegde documenten reeds werden ingediend in het kader van de vorige gezinsherenigingsaanvraag op 9 oktober 2019. Deze documenten werden reeds besproken in de bijlage 20 van 24 maart 2020. Het annulatieberoep tegen voormelde beslissing werd door de Raad verworpen op 23 september 2020. In het kader van de huidige aanvraag legt verzoeker volgende bijkomende documenten voor: *"Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor: geactualiseerde geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in België, geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon en geactualiseerde attesten waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van de attesten geen enkele vorm van financiële steun ontvangen vanwege het OCMW te Boom."* De gemachtigde stelt met betrekking tot de 'nieuwe' documenten het volgende: *"Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine."*

Verzoeker gaat in het verzoekschrift niet op deze motieven in en betwist, laat staan weerlegt, deze niet. Er blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk oordeelt dat het feit dat verzoeker heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, niet automatisch tot gevolg heeft dat hij ten laste was of is van zijn broer, van Italiaanse nationaliteit. Verzoeker maakt met zijn vage betoog in het verzoekschrift dat hij in Marokko en in Italië ten laste was en nog steeds is van zijn Italiaanse broer en ook deel uitmaakt van het gezin van zijn broer, niet aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn vaststellingen is gekomen.

Betreffende de verwijzing naar het arrest nr. 225 440 van 30 augustus 2019 van de Raad, stelt de Raad vast dat de door de verzoeker eruit geciteerde alinea's enkel een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet bevatten. De verzoeker licht geenszins toe op welke wijze een verwijzing naar voormeld arrest of naar de geciteerde theoretische uiteenzetting in voormeld arrest kan aantonen dat de door hem geschonden geachte bepalingen of beginselen geschonden zijn. Bovendien wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedenterwaarde hebben.

Waar verzoeker wijst op de inhoud van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet en betoogt dat door aan voormelde bepaling een lezing te geven die er niet in te vinden is, verweerder door de hem aangevoerde beginselen en bepalingen schendt, verduidelijkt hij geenszins op welke wijze verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een verkeerde lezing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Door enkel de inhoud van voormelde bepaling te citeren toont hij dit geenszins aan. Uit het betoog van verzoeker kan niet afgeleid worden waarom hij meent dat de verwerende partij uitgegaan is van een verkeerde lezing van voormelde bepaling. Uit het enkele feit dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoeker niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan dit niet afgeleid worden. Immers door

het louter voorhouden dat hij wel degelijk genoegzaam heeft aangetoond aan de hand van objectieve stukken dat hij financieel afhankelijk is en thans ook in België samenwoont en dus voldoet aan de voorwaarden van het ten laste zijn van de Unieburger zowel in het land van herkomst als in België en deel heeft uitgemaakt en thans uitmaakt van het gezin van de Unieburger – waarbij de Raad er op wijst dat in de bestreden beslissing niet geoordeeld wordt over het in België ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon – weerlegt verzoeker de concrete motieven in de bestreden beslissing waar geoordeeld wordt waarom de voorgelegde stukken niet aantonen dat hij in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de EU-burger, niet. Waar verzoeker het niet eens is en voorhoudt wel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet toont hij geenszins aan dat de verwerende partij uitgegaan is van een verkeerde lezing van voormelde bepaling.

Een schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat hij verblijfsgerechtigd is in Italië en ook een verblijfsgerechtigd gezin heeft. Er werd niet nagegaan wat zijn gezins- en familiale toestand is en evenmin wat zijn gezondheidstoestand is, alvorens het bestreden bevel werd genomen. Verzoeker betwist ook dat er een risico bestaat op onderduiken of dat er een vluchtgevaar is. Verzoeker wenst integendeel een verblijfsdocument te bekomen en verblijft hiertoe bij zijn broer alwaar hij kan worden aangetroffen. Verzoeker herhaalt dat hij in het verleden financieel afhankelijk was van zijn broer en thans nog steeds afhankelijk is van zijn broer en diens gezin in België.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

[...]

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”

Uit artikel 74/14 van de vreemdelingenwet blijkt dat indien er een risico op onderduiken bestaat, de verwerende partij nog steeds een termijn voor vrijwillig vertrek kan toekennen en dit kan koppelen aan preventieve maatregelen. Deze termijn voor vrijwillig vertrek kan ook korter dan zeven dagen zijn.

Uiteindelijk kan de gemachtigde ook beslissen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. *In casu* heeft de gemachtigde geen termijn voor het vrijwillig vertrek toegelaten omdat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet).

Inzake het motief voor het niet toekennen van een termijn, namelijk het risico op onderduiken, wordt vastgesteld dat dit risico wordt gedefinieerd in artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

De criteria opgesomd in artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet zijn de volgende:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugnijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken “actueel en reëel” moet zijn. *“Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”*

Aldus bevat artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet enerzijds een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

In de bestreden beslissing wordt aan de verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend omdat er een risico op onderduiken bestaat, omdat hij – zoals wordt bepaald in artikel 1, § 1, 11° en § 2, 4° en 6° van de vreemdelingenwet – geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 maart 2020 dat hem via aangetekend schrijven werd toegestuurd en omdat verzoeker voor een tweede keer vlak na elkaar in Boom een aanvraag gezinshereniging met zijn Italiaanse broer indiende, met toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. De eerste aanvraag werd ingediend op 9 oktober 2019 en werd op 24 maart 2020 geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 23 september 2020 verworpen door de Raad. Ondanks dit arrest diende verzoeker op 9 december 2020 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon in, waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag. Verzoeker misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet, louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Verzoeker betoogt in essentie dat hij niet wenst onder te duiken of te vluchten. Verzoekers betoog laat evenwel niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt, nu verzoeker niet betwist dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een vorig bevel om het grondgebied te verlaten van 24 maart 2020 en kort na elkaar opnieuw een gezinsherenigingsaanvraag indiende. De schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat niet blijkt welk actueel belang de verzoeker nog heeft bij zijn grief. Sinds de betekening van de bestreden beslissing zijn immers reeds meer dan dertig dagen (zijnde de maximumtermijn) verstreken en het blijkt niet dat de verzoeker thans het grondgebied heeft verlaten. Zodoende stelt zijn kritiek op dit punt de verzoeker niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de verzoeker steeds de mogelijkheid heeft om bij gemotiveerd verzoek om de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten te verzoeken conform artikel 74/14, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, wat hij niet lijkt gedaan te hebben.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn gezins- en familietoestand en zijn gezondheidstoestand bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd: *“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”* Waar verzoeker verwijst naar zijn verblijfsvergunning in Italië en dat hij een gezin heeft in Italië, toont hij niet aan dat hij hierdoor verhinderd wordt het grondgebied te verlaten. Verzoeker laat tevens na aan te tonen dat hij medische problemen zou hebben die hem weerhouden van een terugkeer naar Italië. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad verzoeker erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven

motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat verzoeker geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoeker een Italiaanse verblijfsgerechtigde broer heeft waarmee hij een duurzame familierelatie heeft en waarvan hij financieel afhankelijk is; Dit betekent concreet dat verzoeker nog steeds zijn verblijfstoestand kan regulariseren en conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen.

Dat verzoeker een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met zijn Italiaanse verblijfsgerechtigde broer. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU-burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoeker zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoeker door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn verblijfsgerechtigde Italiaanse broer.

Dat verzoeker een duurzame en hechte relatie heeft met zijn Italiaanse broer. Immers, alle gegevens bevinden zich in het administratief dossier en zijn verwerende partij gekend.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoeker zijn Italiaanse broer. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een weigering van verblijf met BGV (bijlage 20)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, verblijfsrecht in ander EU land, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;"

2.4 Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat er geen toetsing hieraan werd doorgevoerd, moet worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg – cf. Unieburger – slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Ter zake kan worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nummer 123/2013 waarin het volgende werd overwogen:

"B.7.2. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan,

voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.”

Deze zienswijze kan *mutatis mutandis* ook worden toegepast op de andere gezinsleden van een burger van de Unie. In sommige gevallen en onder bepaalde voorwaarden wordt het recht op gezinshereniging immers ook gegarandeerd voor familieleden die normaal niet onder het kerngezin van de Unieburger vallen, waarbij aldus het recht op gezinsleven wel wordt beschermd.

In casu stelt verzoeker dat hij een gezin vormt met zijn Italiaanse verblijfsgerechtigde broer waarmee hij een duurzame familierelatie heeft en waarvan hij financieel afhankelijk is. In dit verband wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden is in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, nu uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. Door louter te stellen dat hij een gezin vormt met zijn Italiaanse broer, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

Er kan verder ook nog gewezen worden op het feit dat in beginsel de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat dit ook geldt voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, alsook voor de relatie tussen broers en zussen (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Verzoeker toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan, zoals ook al blijkt uit de bespreking onder het eerste middel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het hoorrecht merkt de Raad vooreerst op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). *In casu* beperkt verzoeker zich tot een theoretische uiteenzetting en laat hij na aan te geven welke specifieke omstandigheden hij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Hij betoogt op algemene wijze dat hij diende uitgenodigd te worden om bijkomende stukken betreffende bijvoorbeeld zijn verblijfsrecht in een ander EU land, tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familieleven binnen te brengen, maar duidt op geen enkele wijze welke concrete elementen die hij nog niet eerder had bijgebracht, nog had kunnen bijbrengen. Hij maakt aldus geenszins aannemelijk dat hij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken.

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat verzoeker de mogelijkheid had om alle nuttige elementen en stukken over te maken aan het bestuur bij zijn aanvraag om gezinshereniging. De bestreden beslissing betreft immers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in antwoord op de vraag van verzoeker tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Europese Unie. De verzoeker had de mogelijkheid om in het raam van zijn verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die hij vereist achtte mee te delen. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing.

Verzoeker stelt dat de overheid voor het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf verzoeker moet uitnodigen om bijkomende stukken binnen te brengen en meent dat de overheid, indien

zij vragen heeft, hem hiervan in kennis moet stellen en op basis van de bekomen documenten een oordeel kan vormen. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, impliceert het hoorrecht niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtzoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. Verzoeker had deze mogelijkheid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat verweerder rekening heeft gehouden met de documenten die verzoeker overmaakte ter staving van zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie.

De schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN